

An open book is the central focus, lying flat with its pages slightly curved. The pages are filled with text, though it is mostly illegible due to a shallow depth of field. The book is surrounded by numerous autumn leaves in various shades of orange, red, and yellow. Some leaves are in sharp focus in the foreground, while others are blurred in the background, creating a sense of depth and seasonal atmosphere. The lighting is warm, highlighting the textures of the paper and the veins of the leaves.

Тригорій Ліщенко

Апокрифи осені

Григорій Ліщенко

Апокрифи осені

**Кіровоград
Центрально-Українське видавництво
2016**

ББК 84(4УКР) 6-5
УДК 82-1

Л 67

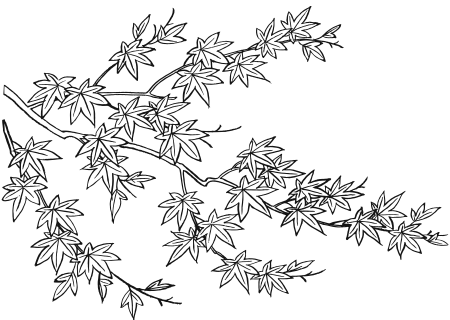
Л 67 Ліщенко Григорій
Апокрифи осені. — Кіровоград: Центрально-Українське видавництво, 2016. — 76 с.
ISBN: 978-966-130-103-9

Запропоновані автором апокрифи сприймаються як зворушливий і величний гімн осені. Як і в попередніх книжках, його вірші позначені глибоким ліризмом, філософським змістом та щирою любов'ю до рідної природи.

ББК 84(4УКР) 6-5
УДК 82-1

ISBN: 978-966-130-103-9

© Ліщенко Г. В., 2016
© Центр.-Укр. Вид-во, 2016

На мокрому листкові вкотре нині
Апокрифи* дерев читаю я.
Гойдаються вервечки журавлині,
Женуть вітри птахів аж за моря.

Сьогодні знов поспівчуваю клену
І для його рудої голови
Перепишу у Біблію зелену
Біль хризантем і жовтий сум трави.

* Апокриф - релігійний твір, який церква не визнавала священним

* * *

Відсміявся серпень золотавий,
Відзвеніли роси молоді.
І цвіркун вже не тривожить трави
Звечора й до ранку, як тоді.

Перетліли квіти на покосі,
Скинувши пелюстки до землі.
В плахту неба загорнула осінь
Сині вільхи на краю ріллі.

І вітрисько, захмелілий наче,
В очереті, що біля води,
Цілу ніч сьогодні гірко плаче,
Рве пташині душі на шматки

* * *

Цей жовтий цвіт гарячий, аж пече,
Вже перегірко полином повітря.
Торкає вечір клена за плече,
Порізавшись об гостре лезо вітру.

Ховаються птахи удалині
За сизою холодною імлою.
Короткий день горить, мов на вогні,
І до зими подати вже рукою.

Бреду по листі просто навмання,
В яру кричить сорока вередлива.
Я нині вранці загубив коня,
Лише трави руда зосталась грива.

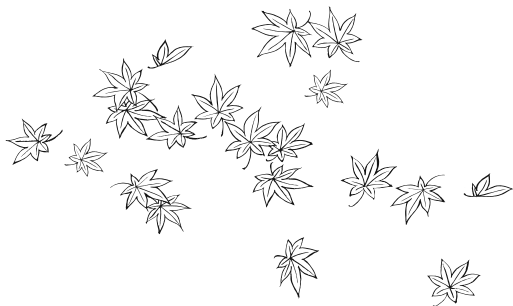
Зриває вітер з клена мокру мідь,
У вікна б'ється, мов несамовитий.
Напевно, ви сюди уже не йдіть,
Тут більше вам нема чого робити.

Гірчавий смуток літо поборов,
Осінні ночі, мов мерці холодні.
В моїй хатині непривітно знов,
Папір строфи цурається сьогодні.

* * *

Сині очі слив
Задивились вдаль.
Вересень розлив
За вікном печаль.

Зойкнула сова,
Чути дзвін підків,
Вкрилась голова
Інеєм років.

* * *

Ах, ночі жовтоокі, вересневі
(Чи, може, це наснилося мені).
Сріблястий місяць в річку кинув невід
І загойдався аж на мілині.

Листок вербовий впав на чисту воду,
Йому сьогодні холодно, мабуть.
Старезний дуб хворіє на негоду,
Сумні думки заснути не дають.

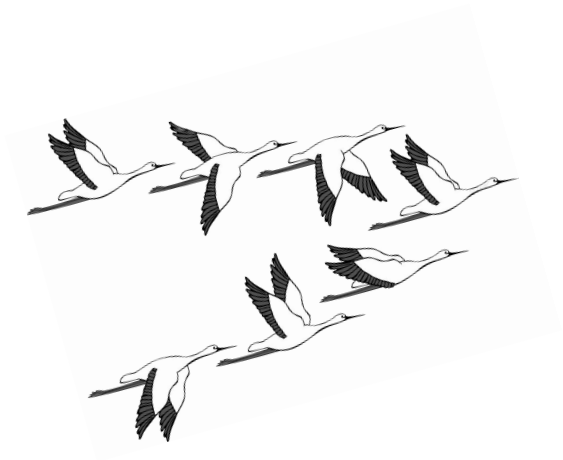
Вітри ламають поріділі віти,
З туману осінь мороки снує.
За те, щоб повернутися у літо,
Віддав би все, що тільки в нього є.

* * *

Ідуть дощі, холодні та рясні,
Малює вечір дивні панорами.
І їде жовтень на баскім коні
У листопад з холодними вітрами.

Прогіркла полинами далина,
Журливий сад скидає позолоту.
Ночам немає ні кінця, ні дна,
Їх осінь ніби втоптує в болото.

На зорях марно буду ворожить
(Сумні думки до ранку колобродять).
Зігрівся би, та тільки, де, скажіть?
Коли у душу зашпори заходять.

* * *

Вересень золотистий
Скошеним лугом іде,
Ранки фарбує барвисто,
Тишу з туману пряде.

В небі ключі журавлині.
Гіркне у чаші вино.
Знову наснилася нині
Осінь, забута давно.

* * *

Безлистих лип холодну золотінь
Жене кудись вітрисько босоногий,
І сонний ранок ловить сіру тінь
Лапатих вільх, що мерзнуть край дороги.

П'янка роса стікає з їхніх віт,
Будяк іржавий тулиться до тину.
І захмелілий клен біля воріт
Останню пропиває сорочину.

* * *

На морозі гинуть жовтоцвіти,
Падає з дерев остання мідь.
Спогад, що залишився від літа,
Вже не може більше обігрить.

Скільки їх лягло на цьому полі,
Зацвіли і буйно розрослись.
Скільки суму і людського болю
Довелося звідати колись.

Їм нічого нині вже не треба
На порозі сивої зими.
Тільки б помолитися до неба,
Тільки б їх не забували ми.

* * *

Рудоволоса осене моя,
Пожовкли трави і зів'яли квіти.
Давно не чути пісні солов'я,
І за моря втекло зелене літо.

Дерев скелети пізньої пори,
Гілки колючі рвуть вітри на клоччя.
Ти тільки зупинися і замри,
Послухай, що листок сказати хоче.

До ниточки промок і весь тремтить,
Останні сили тануть по краплині.
Йому зосталось жити тільки мить,
Але яка вона солодка нині!

* * *

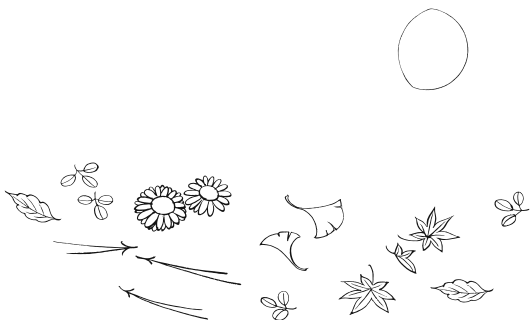
Синь аж занадто густа,
Вітер — сп'янілий гульвіса.
Зранку цілує в уста
Жовту берізку край лісу.

Скільки коханок він мав, —
Певно, і сам не полічить.
Тільки б гілок не ламав,
Тільки б душі не калічив.

* * *

Ходить з вітрами жовтень,
Листя в саду зриває.
Місяць лимоном жовтим
Котиться понад краєм.

В сірій дріма свитині
Сич на дуплявій сливі.
Тільки й zostались нині
Спогади сиві, сиві.

* * *

Вже золотіють листя і трава,
Птахи летіть до вирію повинні.
Ще зранку нині вітер видува
Мінорне соло на очеретині.

Малий метелик в крапельці роси
Барвисті крила цілий день купає.
Такі печальні в небі голоси,
Що плакав би, та тільки сліз немає.

Давно у річці вистигла вода,
Тополя самотіє майже гола.
Що мерзне тіло — це ще не біда,
Аби твоя душа не захолола.

* * *

Терпке вино із ягід горобин
На долину гірчавому настою.
Не відаю і сам, з яких причин
Я вкотре поспішаю за тобою.

Моя красуне, у вінку з листків
Старого клена, що всихає нині.
Ах, як багато вже його років
Сховала Вічність у своїй торбині.

Остання хризантема край вікна
В дощах пелюстки нині знов полоще.
Краса її змарніла і сумна,
Але вона для мене найдорожча.

* * *

Стара хатино, снишся ти мені,
Тебе собі забути не дозволю.
У пам'яті моїй, на самім дні,
Лишився присмак гіркоти і болю.

Ні вікон, ні дверей, схилився дах
Це все, що називаю досі раєм.
Ночами в хащах тужить сірий птах
Так болісно, що жити сил немає.

* * *

Це прядиво квіток і жовтих трав,
Де коник-стрибунець сховався нині.
Вечірнє небо в полум'ї заграв
І вівільги гніздечко у ліщині.

Ще тільки рання осінь на дворі,
Петрів батіг синіє край дороги.
Та вітер, вже сховавшись в димарі,
У попелі зігріти хоче ноги.

* * *

Догоряє натомлений вечір,
Спалахнули небес корогви.
І читає пташиній малечі
Вітер казку квіток і трави.

Походжає край поля лелека,
Щось шукає в густій мураві.
Ще до осені дуже далеко,
Ціла Вічність, а, може, і дві.

І сова на старім осокорі
Мріє в ультрамаринову вись.
Знов до ранку збиратиме зорі,
Щоб зробити намисто колись.

* * *

Згоряє стигла осінь на шипшині,
Купає жовте листя у воді.
Ніхто не заховається вже нині
Ані від смутку, ні від холодів.

Снуються мокрі тіні коло хати
І заглядають у німе вікно.
Квіток не треба більше тут шукати,
Про них усі забулися давно.

Здається, тоне все у жовтім вирі,
Вітри колючі колисають сні.
Я проведу пташок своїх у вирій
І задрімаю. Може, й до весни.

* * *

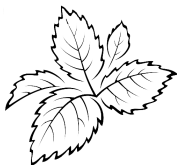
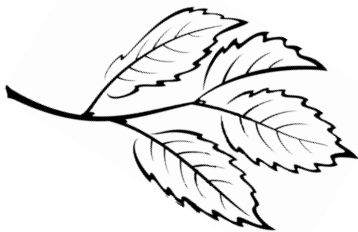
Зеленоокі дні мої, ви де?
Полинули з птахами понад краєм.
Тепер не віднайти вас вже ніде,
Хіба після весни, що десь блукає.

Іржаве сонце між безлистих віт
Порожні гнізда променем лоскоче.
В сухій траві шукати теплий слід
Малий цвіркун сьогодні вже не хоче.

* * *

Осене сива моя,
Дзвонять вітри сухоцвітом.
Нині з тобою і я
Теж посумую за літом.

Вже його тут не знайти,
В'яз пожовтів коло хати.
Буду з дощу і сльоти
Вірші йому римувати.

* * *

В краю далекім, де я ріс колись
(Усе до краплі досі пам'ятаю).
Край лісу квіти з травами сплелись
І мовчки над обривом помирають.

Тепер ніхто не порятує їх,
Не буде на пелюстках ворожити.
Хіба лише у спогадах моїх
Вони ще дуже довго будуть жити.

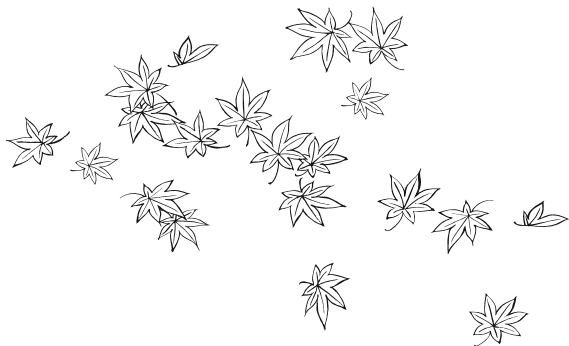
І якщо я впаду колись на шлях,
Не в силі побороти більше втому,
За нами посумує сірий птах,
Отой, що жив у тернику густому.

* * *

Мій краю милий, хай не рідний ти,
Та я давно душею вріс у тебе.
Над вибалком, в густій траві хрести,
А в вишині блакитна плахта неба.

І птаха крик, і присмак полину,
Читаю долю по твоїй долоні.
Вдивляюся у сиву далину
І чую, як іржуть козацькі коні.

Куди поділось нині оте все?
Тепер на зорях марно ворожити.
Події час пісками занесе,
Лиш ти, мій краю, будеш вічно жити.

Ну що тобі, мій ранній падолисте?
Чого так часто снишся ти мені?
В річках вода уже дзвінка і чиста,
Жаль, човен мій давно на міліні.

Сьогодні вітер, мов несамовитий,
Всю ніч не спав, гукав мене кудись.
Впаду в його обійми, щоб спочити,
І злину птахом у блакитну вись.

* * *

Сховаюся під парасолю липи,
Тепло, здається, вітер поборов.
Він так вночі сьогодні гірко хлипав,
Сюди не скоро літо прийде знов.

Тут вересень господарює нині,
Дзвенить на вітрі вранішня роса.
Ще день чи два і крики журавлині
Розбудять сіроокі небеса.

* * *

Під жовтими старими в'язами,
Де хвиля ловить хмари тінь,
Човни, до осені прив'язані,
Вдивляються у далечінь.

Роси достиглої горошини
Видзвонюють у їхнє дно.
Згоріло літо так непрошено,
І так, здається, вже давно.

І п'яний вітер ошелешено,
Ах, рудочуба голова,
Згрібає листя під черешнею
І все за пазуху хова.

* * *

Таке гірке мовчання німоти,
Її згорнути можна в оберемок.
Колись ми вперто зводили мости,
Але тепер існуємо окремо.

Ота самотність — ніби й між людьми,
Та самотність — ніби й поміж люди.
До Вічності торкаємось грудьми
І відчуваєм — скоро нас не буде.

А будуть інші. Кращими за нас,
Чи гіршими? Кому яка різниця?
Про це мовчить байдужий сивий час,
Бо то найбільша в світі таємниця.

* * *

Володимирові Кіфенкові

У вишитій сорочці бродить день,
Заснула на стерні цупка солома.
Ще зеленіє листя де-не-де,
Та його доля вже давно відома.

Її, звичайно, має кожен з нас,
Хтось трішки кращу. В когось вона гірша.
Отак собі задумаюсь не раз
Ми іграшки для неї. І не більше.

В старенькому саду, де листя мідь
Ховало у гілках маленьку пташку,
Мені все шепотіло: «Ти не їдь
Залишся тут, бо нам без тебе важко».

Я не послухав і через роки
Відчув, що повернутись туди мушу.
Немає саду, лиш сухі гілки
Мені до крові покололи душу.

* * *

Сірі дні кочують,
Сиплють охру в'язи.
Вже вони не чують
Болю і образи.

Гнізда самотіють
В поріділих вітах.
Втратили надію,
Що прилине літо.

Пташка десь голосить,
Вівільга неначе.
Упаду в покоси
Та й собі поплачу.

* * *

Спивають ранки крапельки роси,
Дрімає тиша на розмоклій глині.
Пташині вже притихли голоси,
Лиш вівільга сумує у долині.

Шепочуться руді очерети,
Але про що — того ніхто не знає.
Здається, і тепла вже не знайти,
Хіба в яру шипшина догоряє.

Нехай для рук холодний цей вогонь,
І не зігріти ним ніколи тіла.
Але душа, вона таки, либонь,
Зігріється, якщо не збайдужіла.

* * *

Цей перший сніг здається найбільшим,
Зима його не раз ще принесе.
Як хочеш, то пиши на ньому вірші,
Та тільки знай — водою стане все.

Нічого в світі вічного немає,
Час невблаганно в далечінь летить.
І те, що називаємо ми раєм,
Є лиш дитинства швидкоплинна мить.

* * *

Ах, ця осінь, хто її не знає?
(Нині вже мені до неї зась)
Цілу ніч клялася, що кохає,
А на ранок вітру віддалась.

Заховаю під старі тополі
Всі свої образи і жалі.
Стану сивим, як туман у полі,
І впаду росою до землі.

* * *

Пізня краса наймиліша,
Вересень тоне в імлі.
Спокою нині у віршах
Вкотре шукаю собі.

З листя метафори й рими,
Жовтих метеликів рій.
Грюкає вітер дверима,
Холодно в хаті моїй.

Пада роса по краплині,
Ніби рахує роки.
Важко дивитися нині,
Як помирають квітки.

* * *

Бреде степами серпень босий,
Тумани котить із долин.
І гублять вільхи сині роси,
Терпкіші ягід горобин.

Агов птахи, чому притихли?
Не чути радісних пісень.
В саду вже яблука достигли,
Й помітно покоротшав день.

Чіпляються за хмари сизі
Тонкими нитками дощі.
І вечір у блакитній ризі
Фарбує золотом кущі.

* * *

Тримає ранок тишу в жовтій жмені,
Сліди від літа вітер майже стер.
Багряний плащик на тоненькім клені
Ну чим тобі, скажи, не мушкетер?

Старий будяк - поскубана чуприна,
Наїжившись, стояв так цілу ніч.
Напевно, в нього є на те причина —
Він заздрить клену. Ось у чому річ.

* * *

Вдивляюся в небес ультрамарин
(Отак було і вчора, і сьогодні).
Можливо, через декілька хвилин
Я зіркою впаду в німу безодню.

А час колує, що йому робить?
Життя перетирає на полову.
Спресовує віки в єдину мить,
Щоб через Вічність відродитись знову.

* * *

Короткий день вдягнув останні шати,
Напився вкотре суму долину.
Пора птахам у вирій вирушати —
З обжитих гнізд летіти вдалину.

Так холодно в отих безмежних висях,
Така важка ота прощання мить.
Сумні думки у душі заплелися
Так міцно, що уже не розділить.

Край обрію зима ряхтить снігами,
Від неї вже нікому не втекти.
І грає вітер невеселі гами,
На жовтій скрипці суму і сльоти.

* * *

Ця осінь в жовтій паранджі,
В калюжу місяць вткнувся рогом.
Спинились ночі на межі
Пітьми і холоду надовго.

Квіток немає вже давно,
Ніхто не пам'ятає літа.
І горобинове вино
П'є синіми устами вітер.

Влаштує він розгардіяш,
Насипле листя коло хати.
І на вікні, до ранку аж,
Фіранку буде колихати.

* * *

Зупинились над ставом берези,
Далечінь загубилась в імлі.
Мокрий вітер січе гострим лезом
Жовте листя й жене по землі.

У воді гаснуть протуберанці,
П'є туман прохолоду роси,
Не зігріє душі ані пальців
Пізня осінь. Прози, не проси.

* * *

Відгомонить веселе літо,
В копицю вляжеться покiс.
І жовтень, в мокрий плащ удітий,
Перефарбує сад і ліс.

Таке буває, що подієш?
Ти не сумуй і не журись.
Хай поки ще живе надія,
Що все повториться колись.

* * *

Сіра стіна дощу,
Мокне в калюжі день.
Крикнеш: «Не відпущу!
Літо моє, ти де?»

Вітру дзвінкого свист,
Ніби мені на глум.
Падає пізній лист
Просто у жовтий сум.

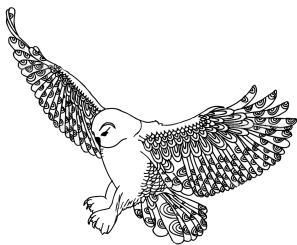
Сік полину гірчить,
В небо поглянеш. Ах,
Жити зосталось — мить.
Все в цьому світі — прах.

* * *

Таїнь думок, вже осінь на дворі,
Листок пожовклий голубінь лоскоче.
Устану завтра вранці, до зорі,
Та й побреду степами світ за очі.

Роса барвиста стопи обпече,
Залишить спогад про згоріле літо.
Зненацька ляже на моє плече
Вся мудрість трав і біль останніх квітів.

І стану пілігримом я тоді,
Втечу і від гріхів, і від спокути.
Пройду і по землі, і по воді
У саму Вічність, щоб її збагнути.

* * *

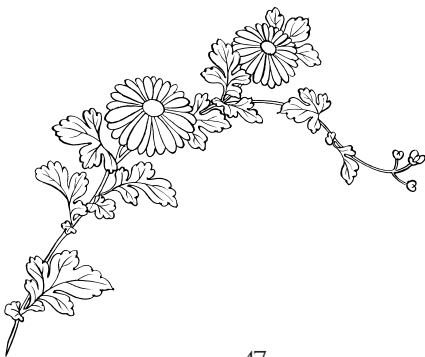
На дудочці сухої комишини
Настирно грає вітер уночі.
Здається, в цьому і уся причина,
Що спати не влягаються сичі.

І на хвилину втихнути не можуть,
Усе рахують зорі в вишині.
Їх попрошу, хай завтра наворожать
На них метафор трішечки мені.

* * *

В рудому листі догоріло літо,
Край саду похилився живопліт.
Дзвенять на вітрі жовті сухоцвіти,
І ластівки зібралися в політ.

Сіріє морок. Тільки б не упасти
На битий шлях у ці журливі дні.
Природо віща, оджени напасті –
Не дай померти їм на чужині.

* * *

Ходить старий лелека,
Сива стерня по груди.
Нині йому не легко,
Холодно стало всюди.

Роси дзвінкі, колючі,
Зранене мерзне тіло.
Віхоли неминучі —
Стане скрізь біло, біло.

Сили злетіть немає
(Певно, комусь так треба).
Все, що він пам'ятає
Тільки безодню неба.

* * *

Дрімає вечір край старого плоту,
Долиною блукає хижий звір.
Вітри, здається, мають знов роботу –
З дерев зривають бронзовий убір.

Отак всі ночі не дають спокою,
Вистукують в заплакане вікно.
Кудись мене гукають за собою,
Та я до них байдужий став давно.

Зроблю з квіток перину і подушку,
П'яного хмелю настелю до ніг.
Ах, рудокоса осене-подружко,
Збуди мене, коли розтане сніг.

* * *

Акварелі осені барвисті,
Самотіє чапля край води.
Загубились в золотому листі
Літечка зеленого сліди.

Вітер, у росі по самі боки,
Вишеньку лоскоче аж до сліз.
І чита апокрифи сорока
На корі розхристаних беріз.

* * *

Хата, мов сивий птах,
В синіх лісах дріма.
Вже провалився дах,
Стріхи давно нема.

Спогад болить весь час,
Душу образа ссе.
Пам'ять приносить враз
Присмак сльози. І все.

* * *

Стежини жовтим листям замело,
Вітрисько зранку рве колючі трави.
Сіренька пташка — зранене крило,
Чому ж воно так ниє і кривавить?

Якби їй хоч краплиночку води
Та не такі були холодні ночі.
В тривожному передчутті біди
Маленьке серце битися не хоче.

Все розуміє, що там говорить —
Ніколи більше в небо не злітати.
Крило нехай ще трішки поболить,
А потім тільки спати, спати, спати.

* * *

Жовтіють клени, холодно їм нині,
В яру густий туман спочити ліг.
Росу збирає вітер по краплині,
Аби метелик вранці вмитись міг.

Чи, може, джміль великий, пелехатий —
Він скрізь гуде і щось завжди шука.
Чи жук-рогач. Він побудує хату
З єдиного дубового листка.

Або пташа, натомлене з дороги,
Присяде, щоб напиться води.
Ах, літечко зелене, босоноге,
Коли ти знов повернешся сюди?

* * *

Ах, ці осінні передзвони
Жбурляють листя навсебіч.
До заходу вже сонце клонить,
Ще мить чи дві і прийде ніч.

Впаде росою на діброви,
Поплаче з вітром в терниках.
І знов до ранку будуть сови
Їй ворожити на зірках.

* * *

Падають каштани
В жовтоокий сум.
У яру тумани
П'ють гірку росу.

Осінь захмеліло
Бродить в комишах.
Затерпає тіло,
Разом і душа.

Вітер в мокру глину
Топче кропиву.
Може, не загину?
Трішки поживу?

* * *

Сірий зарошений вечір
Важко степами бреде,
Кленам безлистим на плечі
Жовті долоні кладе.

Гнізда промокли до нитки,
Колеться в ноги трава.
З листя барвистого свитка
Тишу вночі зігрива.

Сич на старій тополині
Зойкнув зненацька ввісні.
Тільки й зосталося нині —
Слухати вітру пісні.

* * *

Отак іду, не відаючи сам,
Куди й навіщо доля мене кличе.
Спікає стопи вранішня роса,
І вітер обвіва мені обличчя.

Сухе терниння застеляє шлях,
Гнітючий морок висне у долині.
Кричить над головою віщий птах,
Лише йому я довіряю нині.

* * *

Ах, ночі без кінця і краю!
На мрії розмінявши сни,
У них я часом ще шукаю
Сліди забутої весни.

За вікнами вже пізня осінь
Блукає по сухій траві.
Й думки мої, неначе оси,
Дзвенять у сивій голові.

* * *

Гори¹, гільгамеші², діоніси³
Їх багато на землі було.
Кожному молитися хтось мусив,
Та людей не покидало зло.

Папи, кардинали, торквемади
(Індульгенцій вистачить на всіх) —
Це вони лише багатства ради
Іменем Христа чинили гріх.

Потішайтесь і будуйте храми,
Задивляйтесь у небесну вись.
Тільки все, що створено руками,
Стане прахом завтра чи колись.

¹ Гор — давньоєгипетський бог.

² Гільгамеш — бог давніх шумерів.

³ Діоніс — давньоримський бог.

* * *

Згоряють за вікном короткі дні,
Сумують сірі тіні коло хати.
Самотній птах кружляє в вишині,
Йому давно пора вже відлітати.

Ота розлука жовта і німа,
Вона стискає лещатами груди.
Неквапно насувається зима,
Від неї не сховаєшся нікуди.

Де зараз я і де сьогодні ти?
Глуха безодня відстані між нами.
Тут більше вже нічого не знайти,
Крім спогадів, засипаних снігами.

* * *

Вдалині згубились міражі,
І цикорій росами умився.
В осені і літа на межі
День блакитноокий зупинився.

Стиглими плодами пахне сад,
Нахилились обважнілі віти.
Вже йому вернутися назад
Не дозволять ні дощі, ні вітер.

* * *

Пахне ліс опеньками і листям,
Падає на землю хмари тінь.
Горобина у ряснім намисті
Задивилась в мокру далечінь.

Грає вітер невеселі гами,
Жовті трави роси одягли.
Ах, оті лелеки з журавлями
Цілу ніч заснути не дали.

* * *

Стигле сонце котиться додолу,
За верстою тягнеться верста.
І цілує тополину голу
Мокрий вітер у руді уста.

По долині стеляться тумани,
Самотіє над водою клен.
В нього листя, наче свіжі рани,
Червоніють вдалині, аж ген.

Догоріли трави край дороги,
Сірий морок тоне у журбі.
І нічого, чуєте, нічого,
Не залишить осінь по собі.

* * *

В барвистому вінку блукає осінь.
Січеться небо, вицвіле дощем.
І мокрий день вмирає на покосі,
Забутому, напевно, з літа ще.

В саду снуються сірі поторочі,
Гірчить від літа спаленого дим.
Когось гукає сич посеред ночі.
Він теж хотів би бути молодим.

Сьогодні ми із ним, здається, схожі,
Обидва сиві. Лише в тому річ,
Що він завжди собі літати може,
А я ввісні і то не кожную ніч.

* * *

Втечу із дому в плетиво доріг
Та й загублюся аж за небокраєм.
Густа трава впаде мені до ніг
І всі мої сліди в собі сховає.

На світі є багато всяких див,
І не завжди придбаєш їх за гроші.
Ще, може, на стежках, де я ходив,
Хтось назбирає віршів цілий кошик.

* * *

Закутався серпень туманом,
Напився з калюжі води.
Йому відлітати зарано —
Спішити немає куди.

Ще трішки дощем помарудить,
Сховає в кишеню громи.
Й повітрям наповнивши груди,
Махне на прощання крильми.

* * *

Пахнуть степи полянами
Пізня прощальна краса.
Осені жовтої храми
Вранці купає роса.

Постріл ударить далекий,
Наче об ковану мідь.
Ах, цей самотній лелека, —
Сили нема відлетить.

Крилами ріже повітря,
Тужить весь час в вишині.
Вкотре об пам'яті вістря
Душу поранив мені.

* * *

Цей день барвистий і вологий,
У теплих крапельках роси.
Туман дрімає босоногий,
Сховавшись у густі ліси.

Тут вже давно нема нікого,
Травою поросли стежки.
Лиш прірву неба голубого
Бентежать криками пташки.

Та ще дріма стара хатина,
У стрісі сонце золоте.
І сивий Ох сидить край тину,
З волошок спогади плете.

* * *

Старенька хатина, у золоті сад,
За вікнами день догоря.
Тепер вже до неї вернутись назад
Не можем ні ти, ані я.

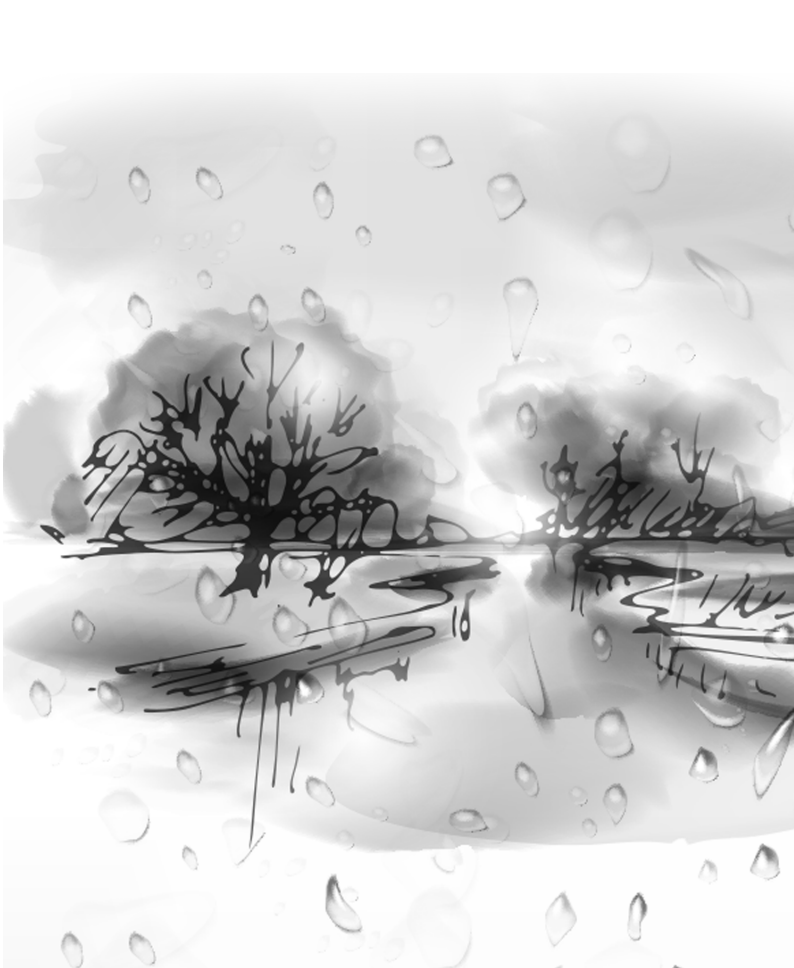
У зарослях тужить сіреньке пташа,
І спогадів жовті рої.
Даремно шукати в рудих споришах
Сліди і твої, і мої.

* * *

Гірчить від полину сухого дим,
Солоний бриз на комишині грає.
Маленький човен із веслом одним
(Бо друге вже на дні десь догниває).

Вологий морок. Тільки сум і біль.
Холодний вітер хвилями колише.
Скажи, куди пливеш ти і звідкіль?
Ні звуку. Навкруги лиш мертва тиша.

* * *

Відплаче осінь жовтими дощами,
Вітрам помиє ноги у росі.

І буде помирати під кущами,
На листі, перемоклому зовсім.

Туманами прикриє вечір тіло,
Дістане жменю суму з-під поли.
Здається, і життя так перетліло, —
Незчувся, не помітив і коли.

ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

Апокрифи осені

Автор: Григорій Ліщенко
Редактор: Станіслав Янчук
Верстка: Вячеслав Сорокін

Обкладинка: Григорій Ліщенко,
Вячеслав Сорокін

Зверстано та надруковано в ТОВ «Центрально-Українське видавництво»
Україна, 25006, м. Кіровоград, вул. Тимірязева, 69.
Тел.: (0522) 24-25-96, 24-48-51.

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру
видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції
от 15.12.2011 г., серія ДК №4234

Підписано до друку 01.06.2016. Формат 60x84 1/32
Папір офсетний. Гарнітура Forum.
Друк ризографічний. Ум. друк. арк. 2,2
Наклад 100 примірників. Замовлення 224

Для нотаток

Для нотаток